

En anden Prøve paa Samarbejdet er Spørgsmaalet om Toldpræferencer for Hvede, som vil gøre en Afvigelse fra Mestbegunstigelsesklausulen nødvendig. Vanskelighederne kan løses gennem de Garantier, den internationale Konference i November 1930 opstillede. Han haabede ogsaa, at de ikke-europæiske Lande vilde forstaa, at en Forøgelse af de europæiske Landes Købekraft i det lange Løb ogsaa vilde blive til Gavn for de oversøiske Lande.

De ikke-europæiske Lande havde beklaget sig over, at Forbundet koncentrerede sine Bestræbelser om Europas økonomiske Rekonstruktion og forsømte de oversøiske Lande. Han vilde finde det ønskeligt, om Forbundet vilde vise en mere direkte Interesse for disse Lande. Det var blevet foreslaaet, at smaa Ekspertkomitéer sendtes til Asien og Syd-Amerika for paa Stedet at undersøge Forholdene; dette Forslag vilde det være værd nærmere at overveje.

Med Hensyn til den finansielle Situation udtalte Curtius, at Overførsel af Kapital til de fattige Lande fra de rige Lande var saa godt som ophørt. De sidste havde uventet trukket de korte Kreditter tilbage, hvilket havde ført til Banksammenbrud og Regeringsindgreb. I sidste Ende skyldtes dette Forhold den politiske Gæld. Store politiske Betalinger fandt Sted fra et Land til et andet, uden at der fandt nogen økonomisk Ydelse Sted. Disse Betalinger unddrog de kapitalfattige Debitorlande store Beløb, saa at de for at beskytte deres Valuta maatte forhøje Renten og indskrænke Købeevnen, hvoraf atter fulgte en Begrænsning af Indførslen og en Forøgelse af Udførslen. Hvis denne Bevægelse vedblev, vilde Følgerne blive katastrofale, ikke alene for Debitorlandene, men for hele Verden; Guldet ophobedes i visse Finanscentre og kunde ikke finde Anvendelse.

Efter i anerkendende Ord at have omtalt Præsident Hoovers Initiativ angaaende Gældsforpligtelserne, udtalte Curtius, at det kun drejede sig om en midlertidig Løsning, og at Spørgsmaalet maatte løses i sin Helhed gennem internationalt Samar-

bejde. Et saadant Samarbejde kan kun lykkes, hvis hvert Land gør alt, hvad der staar i dets Magt, for at overvinde Krisen; den tyske Regering var ikke her vejet tilbage for de skarpeste Forholdsregler.

Spørgsmaalet vedrørende den internationale Gæld maa løses af de direkte interesserede Regeringer, og den første Betingelse for at naa et Resultat, var Genoprettelse af den gensidige Tillid. Tyskland vilde gøre sit yderste for at sikre det internationale Samarbejde, og Ministerbesøgene i Chequers, Paris, London og Rom var inspireret af saadanne Tanker. Lord Cecil havde understreget Betydningen af en Tilnærmelse mellem Tyskland og Frankrig; det forestaaende Besøg af de franske Statsmænd i Berlin vilde sikkert medføre Resultater af Betydning for begge Lande.

I Modsætning til den økonomiske Krise, der skyldes Forhold, der er opstaaet udenfor Forbundet, er dette alene ansvarlig for Afrustningsspørgsmaalet. Afrustning proklameres i Pagten som Forbundets vigtigste Opgave, dets Skæbne afhænger af den kommende Konferencés Udfald. Han var med Grandi enig i, at retlig Afgørelse af Stridigheder og Afrustning var de afgørende Midler til at styrke Sikkerheden. Staternes Sikkerhed er kun en Garanti for Freden, hvis alle Stater i lige Grad er sikrede; Pagten kender kun en Slags Sikkerhed for alle Forbundets Medlemmer. Sikkerhed, der beror paa visse Staters Overlegenhed i Rustninger, vil altid medføre Usikkerhed for de Lande, hvis Rustninger er mindre.

Det var blevet fremhævet, at Forbundets Beskyttelse var problematisk, saa længe Sanktionerne ikke var blevet klart defineret. Efter Curtius Mening var Afrustning i Henhold til Art. 8 imidlertid en forudgaaende Betingelse for en Udvikling af Forbundets Tvangsforanstaltninger.

En blot Begrænsning af Rustningerne til deres nuværende Niveau vilde være at fortsætte den nuværende Ulighed og vilde betyde, at Konferencen var slaaet fejl. I Henhold til Fredstraktaten havde Tyskland